

ՄԵԼԻ

ՀԱՅԿԱՆ ԳԵՂԵՍԻ ԳՐԱԴԱՐԱՆ

Տարեկան գինը 10 ռուբլի, կես տարվան 6 ռուբլի, Առանձին համարները 5 կոպեկով:

Թիֆլիսում գրվում են միմյանի խմբագրատան մէջ:

Մեր հասցեն. Тифлисъ, Редакция «Мшакъ».
Կամ Tiflis, Rédaction «Mschak».
Տ է Լ Է Փ օ Ն № 253.

Խմբագրութիւնը բաց է առաւօտեան 10—2 ժամ (բացի կիրակի և սոն օրերէն):

Յայտարարութիւն ընդունվում է ամեն լեզուով:

Յայտարարութիւնների համար վճարում են իւրաքանչիւր բառին 2 կոպեկ.
Տ է Լ Է Փ օ Ն № 253.

Այլի Աննա Ծատուրեան, Հովհաննէ Ծատուրեան և Երեմիա Սեդրակ Ծատուրեան Ծատուրեանները յայտնում են իրանց բարեկամներին և ծանօթներին՝ առաջին իր սիրելի ամուսնու, երկրորդին իր թանկագին որդու և երրորդին անմուսնայի եղբոր:

ԱՐՇԱԿ ՅԱՐՈՒԹԻՆԵԱՆ ԾԱՏՈՒՐԵԱՆՑԻ

մահը, որ տեղի է ունեցել Բաթումում, կիրակի, փետրվարի 13-ին, Թաղումը լինելու է այսօր, փետրվարի 15-ին, նոյն տեղում:

ԲՈՎԱՆԴԱԿՈՒԹԻՒՆ

Նոր դաշնագրի պահանջները.— ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ. Մի հետազոտութեան առիթով. Հայոց ներկայացուցիչները Բաթում. Երկրաչափի փաստաթղթերի օգտին. Նամակ խմբագրութեան. Ներքին լուրեր.— ԱՐՏԱՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ. Սպանիա. Արտաքին լուրեր.— ՀԵՆՈՒՄ ԳԻՐԵՆԵՐ.— ՅԱՅՏԱՐԱՐՈՒԹԻՒՆՆԵՐ.

ՆՈՐ ԴԱՇՆԱԳՐԻ ՊԱՆԱՆՆԵՐԸ

Պարսկաստանի և Ռուսաստանի մէջ դրոշմութիւն ունեցող առևտրական դաշնագրի ներկայումս յատուկ յանձնաժողովի ընտելութեան է ենթարկվում, որպէս զի մշակվի երկու հարեան երկրների շահերին աւելի համապատասխան դաշնագրի, քան այն, որ գոյութիւն ունէր մինչև այժմ: Արդարեւ առևտրական այդ դաշնագիրը շատ հնացել է և կարօտ է հիմնովին վերաքննութեան: Մինչև այժմ Պարսկաստանի հետ ունեցած առևտրական յարաբերութիւնները համեմատաբար պարզ էին և էին ենթարկվում փոփոխութիւնների, բայց վերջին տասն-տասնհինգ տարվայ ընթացքում այդ յարաբերութիւնները դարձան բաղադրեալ, բազմատեսակ և կրում են մեծ փոփոխութիւններ՝ դանաղան թէ տեղական և թէ միջազգային նոր հանգամանքների շնորհիւ:

Պէտք է նկատել, որ Պարսկաստանի և Ռուսաստանի յարաբերութիւնների մի նշանաւոր մասը կառարկում է Անդրկովկասի միջոցով և միայն մի փոքր մասը Անդրկասպեան երկրի սահմանագծով: Աւստի և երկու երկրների մէջ գոյութիւն ունեցող դաշնագրի փոփոխութեան խնդիրը չէ կարող չլրջաբանել առանձին հետաքրքրութիւն Անդրկովկասի համար: Պաշտօնական յանձնաժողովը դեռ նոր է սկսել իր գործունէութիւնը և ժողովում է նիւթեր՝ դաշնագրին կատարեալ մշակութիւն տալու նպատակով:

Մենք կարծում ենք, որ այն հիմնարկութիւնները, որոնք զբաղված են մեր երկրի անտեսական հարցերի և շահերի քննութեամբ, ուսումնասիրութեամբ և պաշտպանութեամբ, ինչպէս, օրինակ, Կովկասեան Կրեդանտեսական ընկերութիւնը, առևտրի և մանուֆակտուրայի կոմիտէն, տեխնիկական և նոյն իսկ աշխարհագրական ընկերութիւնը, կարող էին իրանց կողմից նպաստել դաշնագրի նպատակաւոր մարմնակութեան, մատակարարելով թէ հում նիւթ և թէ մի շարք խորհրդածութիւններ այն պաշտօնական յանձնաժողովին, որ հիմնված է Ֆինանսների մինիստրութեան մէջ և գործում է Վ. Կովալեւսկու նախագահութեամբ:

Պարսկաստանի արդիւնաբերութիւնը իր բնաւորութեամբ և ուղղութեամբ շատ դէպքերում նման է մեր երկրին և հանդիսանում է կամ իրեն նպաստող և կամ իրեն մրցող մի հանգամանք: Ճեղքական հիմնարկութիւնները տեղական այնպիսի մարդկանց հետ, որոնք ծանօթ են Պարսկաստանի առևտրին և նրա պահանջներին, կարող էին իսկապէս ծառայել ինչ մատուցանել այս գործին: Դարձնում ենք այս հանգամանքի վրա ուշադրութիւն,

յանկանալով որ յարմար առիթը ձեռքից չլքուի անհրաժեշտ բարեփոխութիւններ մտցնելու երկու երկրների մէջ կապվող առևտրական դաշնագրի մէջ:

ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

Մի ՀԵՏԱԶՈՏՈՒԹԵԱՆ ԱՌԻԹՈՎ

I

Կանաք չէ ընդունում անփոփոխ կաղապարներ կամ շաբլոններ, որոնց կարելի է կոյր հետեւել ամեն հանգամանքներում: Մարդկային ցեղերը երկրիս դանաղան մասերում այնքան տարբեր պայմանների մէջ են ապրում և այնքան տարբեր է իւրաքանչիւրի դարգացման աստիճանը, որ անկարելի է, իրականութեանը հետևողականորէ, որով թէ ինչ միջոցներով է հարաւոր առաջ չարժէ մի ազգի կեանքը: Բանն այն է, որ ուրիշների ցեղերի դեղատոմս սերը, ինչպէս և դրանց ջատագովող փերուն դեկլամացիաների տարափը, անգոր են օգնել, երբ չչլրութեամբ չէ ուսումնասիրված ինքը ցաւը: Իսկ այդ ուսումնասիրութիւնը աշխույթութեամբ կատարելու համար չարժէ նրանց հարկաւոր, այլ գիտութեան հիմնաւոր իւրացում: Նրա լուսով պէտք է ընդունակ լինել ինքնուրոյնաբար որոշել երեւոյթի նոր կողմերը, տարբեր հանգամանքների զատ կապակցութիւնը: Այլ խօսքերով գիտութիւնը չէ պահանջում ոչ ոքից իրողութիւններ կամ փաստերը դնել այս կամ այն գիտականի անհատականի համարված սկզբունքներին կամ յայտարարած դոգմային: Նա չէ պահանջում ոչ ոքից կոյր հաւատք, այլ միայն պահանջում է իւրաքանչիւրից համաձայնեցնել իր պաշտպանած մտքերը իրականութեանը: Դրանք փաստերի հետ: Այլապէս գիտութիւնն անուշից խօսողը կը նմանի այն ուղղահաստ մահմէտականին, որի համար անհրաժեշտ էին այն ինչ կամ այն ինչ երեւելի մուշտէլիդի ասածները... Ուրեմն ճիշդ փաստերը նախ և առաջ. միմյանի դրանք կարող են ծանօթացնել մեզ իրականութեան հետ:

Մենք չենք ճանաչում մեր երկրի մեր Ժողովուրդը, ուստի ամեն անգամ, երբ սահուն թէ անտաշ ֆրազներ հեղելի փոխարէն տեսնում ենք մեր առաջ այնպիսի մի ինքնուրույն փաստական հետազոտութիւն, ինչպիսին է պ. Ս. Զավարեանի «Опытъ изслѣдованія сельскаго хозяйства хлѣбороднаго района Эриванской губерніи и Карсской области» աշխատութիւնը, մենք լրջում ենք անկեղծ ուրախութեամբ, որովհետեւ այդպիսի հետազոտութիւնները նշան են հասուն և գիտական վերաբերմունքին դէպի մեզ չընթացող իրականութիւնը: Պ. Զավարեան ճիշդ փաստերով ծանօթացնում է մեզ ուսաց Հայաստանի մի մասի գիւղատնտեսութեան հետ: Այդ հետազոտութիւնը ուշադրաւ է ոչ միայն ազգաբնակչութեան մեծամասնութեան, այսինքն գիւղացիների, ապրուստի բարւոքման տեսակէտից, այլ և շատ հետաքրքրական է տեսական նպատակով, որովհետեւ նա վերաբերում է արդիւնաբերութեան այն ճիւղին, որը շատ կողմերով ուրոյն զիջէ ունի և զանազանվում է ինչպէս արդիւնաբերութեան (ձեռակերտական) արդիւնաբերութիւնից:

Պէտք է իմանալ, որ անտեսական գիտութեան մէջ գիւղատնտեսական արդիւնաբերութեան դարգացման օրէնքները նկատմամբ տիրում է դեռ ևս վերջնականապէս չը պարզ-

ված տարակուսանք: Դեռ չատերի համար վիճելի հարց է՝ արդեօք գիւղատնտեսութիւնը դարգացման նոյն ճանապարհով է դիմում դէպի անտեսական-հասարակական առաջադիմութիւնը, որով ընթանում է ինչպէս արդիւնաբերութիւնը, այլ չաւորով:

Մինչդեռ ինչպէս արդիւնաբերութեան գիտութեան մէջ համարվում է փաստերին բոլորովին համաձայն այն օրէնքը, որ մանր արդիւնաբերութիւնները վաղուց կուլ են գնալու միջակ ձեռնարկութիւնների մէջ, այս վերջինները անկարող են լինելու մրցել խոշոր արդիւնաբերական ձեռնարկութիւնների հետ, որոնցից վիթխարազոյնները վերջ ի վերջոյ յաղթելու են իրանցից աւելի փոքրների, մինչդեռ, ասում ենք, ինչպէս արդիւնաբերութեան համակարգի օրէնք մանր օրէնքը բոլորից ընդունված մի ճշմարտութիւն է համարվում, գիւղատնտեսութեան մէջ, ընդհակառակը, կարծես թէ, տեղի ունի ապակենտրոնացումը: Գոնէ անտեսագէտներից շատերն աշուղ փորձեր են անում ապացուցանելու, որ գոյութեան կուտակ պատիկ և միջակ գիւղատնտեսական ձեռնարկութիւնները աւելի դիմացկան են, քան խոշորները: Ի հարկէ, այդ պատիկութեան մէջ էլ կայ որոշ չափ, որից մանր արդէն անկարող է պահպանել իր գոյութիւնը: Միակ առակութիւնը, որ կարող են ունենալ խոշոր գիւղատնտեսութիւնները միջակների և պատիկների առաջ, կայանում է թանաք գործիքներ ձեռք բերելու դիւրութեան մէջ, բայց դրան էլ պատիկները կարող են հակադրել ընկերակցութեամբ ձեռք բերելու հարաւորութիւնը: Սակայն տեղը չէ այստեղ մտնել այս խնդրի մանրամասն լուսաբանութեան մէջ: Մենք միայն ուշադրում ենք ուշադրութիւն դարձնել մի հիմնական սկզբունքի վրա, որը ընդունակ է եռանդ ներշնչել այն գործիչներին, որոնք իրանց նպատակին են դրել գիւղացու դրուժներն արոււտեմը: Դժուար չէ վերեն ասածներինց տեսնել, որ եթէ պատիկ ու միջակ գիւղատնտեսութիւններին, անտեսական օրէնքներին հիման վրա, վիճակված լինէր վաղ ուշ անհետանալ, ինչպէս պէտք է անհետանան մանր և միջակ ինչպէս արդիւնաբերութիւնները, և աշխատանքի արհեստաւորական և անայնաբերական ձեւերը, որոնք առանց արոււտեմի և անկարող են մրցել խոշոր արդիւնաբերութեան կատարելագործված տեխնիկայի հետ—այն ժամանակ գործիչ ձեռները պէտք է թուլանային: Արդարեւ, ինչ կը նշանակէր անհաղին ջանքեր գործ դնել մի վատոյժ, մահվան դատապարտված անտեսական ձեւի գոյութիւնը պահպանելու համար, քանի որ այդ եռանդն ու աշատանքը կարելի էր գործ դնել ապագայ ունեցող կենսունակ ձեւերի նպատակաւորաբար դարգացման վրա:

Ինչն ըստ ինքեան հասկանալի է, որ մեր անտեսանքից չը պէտք է եղբակցանք, որ կատարելութիւնը կամ հասարակութիւնը չը պէտք է հոգ տանեն բարւոքելու արհեստաւորական ու անայնաբերական աշխատանքի պայմանները, քանի դեռ յայտնի բնական-հասարակական պատմական պայմաններում աշխատանքի այդ ձեւերը մեծ տեղ են բռնում Ժողովրդի անտեսական կեանքում: Մենք միայն ուշադրում ենք ասել, որ, օրինակ, մի խեղճ փինալի լուսաբանից մինչեւ խոր գիշեր իր ծակուռում, առանց մէջը ուղղելու, անդադար բանելով մի կտոր չոր հացի համար և զրկելով իրան ամեն բանից, չէ կարող, այնուամենայնիւ, մրցել մի գործարանի հետ, ուր բանուորները նոյնպէս կօշիկներ են պատրաստում, բայց մեքենաներով, այդ դեռ բաւական չէ. նոյն իսկ փինալի գործիչները աւելի վատ է և անյոյս, քան բանուորները. փինալիները թառամելու է և կանհետանալ, իսկ կօշիկների մեքենայական պատրաստութիւնը ծաղկելու է և ընդարձակվելու...

Այս ընդհանուր գիտողութիւններից յետոյ մենք դիմենք պ. Զավարեանի հետազոտութեան:

Լ. Սարգսեան

ՀԱՅՈՑ ՆԵՐԿԱՅԱՑՈՒՄՆԵՐԸ ԲԱԳԻՌՈՒՄ

Ինչպէս գրել էինք, այժմ համարեա անընդհատ բնեկներն են շարունակվում:

Փետրվարի 2-ին կայացաւ տիկին Մայսուրեանցի բնեկները: Պիւսնեցի ընտրութեան մէջ և առհասարակ բնեկների խնդրում տիկինը չէր զեկաւարվել «СВОЕ»-ի (մուտքի) տեսակետով, այլ միայն արուեստի, և հետեւաւոր եղաւ նիւթական կողմից աննպատու Բաւականաչափ բաց տեղեր կային: Բայց եղած հասարակութիւնը ջերմ կերպով ողջունեց նրան և տիկինը իր առաջին բնեկների արժանացաւ ընծաների:

Խաղաղվում էին այս տարի մի անգամ տըրված պիւսնեք. «Օրվայ չարք» և «Նիւթ» մի և նոյն անսամբով: Թէ երկերի և թէ նրանց կատարման մասին իր ժամանակին գրել ենք: Իր զգածված խաղով բնեկներից նորից ապացուցեց նրա մասին գրածները, իբրեւ ապագայ ունեցող այժմ:

Փետրվարի 5-ին տալիս էր իր բնեկները պ. Պետրոսեանը և առաջ էր եկել համարձակ ընտրութեանը. նա պիտի խաղար «Արքայ Լիւն»: Հէնց այդ քայլը տրամադրել էր հասարակութիւնը լինել խաղապահանք, իսկ յոռետեսները արդէն նախ քան ներկայացումը իրանց կարծիքը պատրաստ ունէին: Ամենաընդհանրացած կարծիքն է, որ Շեքսպիրին չէ կարելի խաղալ առանց արտասովոր ոյժերի: Ուրեմն պիտի նստած սպասել, որ 50 կամ 100 տարի անցնելուց յետոյ, մի արտաքին կարգի տալանք երեւան դալ, որ մենք կարողանանք մեր բնի վրա տեսնել դրամատուրգների թագաւորի երկերը և հակառակ դէպքում բնի զրկված պահել նրանց ամենաբարեբար ազգեցութիւնից: Սխալ է, որ Շեքսպիրի վերաբերմամբ ներկայացման միայն մի տեսակ կայ—ամենատարաբաւ, հանաւոր, սխալ է, որ չնորհալի և ընդունակ դերասանները անգամ չը պիտի մտածեն այդ մասին: Իսկ մենք կարծում ենք, որ մի դերասան, երբ կարողանում է «Ուրբէլ Ակօստա» խաղալ, կարող է թոյլ տալ իրան փորձեր և Շեքսպիրի գրվածներին վերաբերմամբ:

Շեքսպիրը մի այնպիսի ոյժ է, որ նրան կարող են վերաբարեբար ըստ կարողութեան. կատարեալ վերաբարեբարութիւնը հազուադէպ երեւոյթ է: Եթէ դերասանը ընդունակ է որոշ չափի հետաքրքրութիւն չարժէ իր խաղով Շեքսպիրի պիւսնու, դա արդէն գնահատելի է, և աւելի արժէ, քան միւս պիւսնների ամենաուժեղ գոհացուցիչ դեկլամացիան անգամ աւելի արժէ, քան թէ մի ուրիշ աշուղ ներկայացում: Այս խորհրդածութեամբ մենք միանգամայն արդարացնում ենք պ. Պետրոսեանի փորձը:

Գալով դերասանի խաղին, պիտի նկատենք, որ գերի ծայրահեղ դժուարութիւնը և փորձի նորութիւնը իրանց ծանր հետեւանքները ցոյց տուին: Ընդհանրապէս պ. Պետրոսեանի խաղը միջակ անցաւ և տեղ-տեղ շատ թոյլ: Ծայրահեղ տրագիկական վայրկեաններում դերասանի պափոք չէր դիմանում և մերթ մերթ կօմիքական էր հնչում: Պ. Պետրոսեանի ձայնի մէջ բարակ ծկացող նոստաներ կան, որոնք չար ծառայութիւն են հասցնում նրան ամենապարզված վայրկեանների արտայայտութեան ժամանակ, բայց որոնցից նա բաւականաչափ աշուղ օգտվում է բացասական տիպեր ներկայացնելու ժամանակ զգացմունքներ կեղծելու: Դերասանը այդ բնական յատկութեանը պիտի կանոնաւորէ և նրան համապատասխան գործադրութիւն տալ: Բացի այս, պ. Պետրոսեանը «Լիւն» ներկայացնում էր չափազանց թեթեւաշարժ և հասարակ ձեւերով: քան այդ յարմարվում է նրա ծերութեան և իսկական արքայական բնաւորութեանը: Երբ Լիւն պատատած չորերով և զգգված տեսնելով հարցնում են. «մի՞թէ նա թագաւոր է», նա պատասխանում է.—«Թագաւոր ոտից մինչև գլուխ»: այս վայրկեանը, ի դէպ է նկատել, դերասանը գեղեցիկ կերպով արտայայտեց:

